

[Finn Poulsen.]

ikke kan dække, fordi der ikke har været den udvikling, som man kunne vente. Det viser sig, at man i praksis forsøger at finde ordninger, som bedre tilfredsstillende krav, man har.

Der er jo ikke tale om, at vi vil udrydde det kollektive andelssystem, aktieselskabsformen, former, som gerne må udvikle sig frit. Her er kun tale om at indføre, skabe, lovteknisk mulighed for at lade dette system udvikle sig frit. Kan man ikke arbejde under det, er det andet bedre, så vinder det andet i konkurrencen. Der er ikke tale om, at nogen vil noget andet til livs, men man vil blot gerne have konstateret, om ikke denne form, der har givet så store resultater andre steder, ikke også her kunne give udmærkede resultater. Og det vil den, fordi der her er tale om en direkte ejendomsret, der for den enkelte ikke medfører nogen form for risiko for andre. Det betyder, at den enkelte selv i dette bestemte øjeblik kan bestemme, hvad han vil skylde. Han kan betale hurtigt af eller betale langsomt af. Han får en værdi, som han kan bruge som kreditgrundlag. Lad os bare tage et ganske almindeligt menneske, der på et eller andet tidspunkt vil hjælpe sin søn i vej med en forretning eller med at studere. Han har, når han har siddet og betalt af på sin gæld som så mange parcelhusejere, et kreditgrundlag. Kommer han ud for specielle vanskeligheder, har brug for midler til et eller andet, har han her noget konkret, som kan hjælpe ham over en sådan situation. Altså, han har noget helt konkret, en hel konkret ejendomsret, som i mange henseender virker langt smidigere og enklere end de andre systemer, og så har han — og har jo først og fremmest i modsætning til det kollektive andelssystem — dette, at det over-skud, der bliver, er hans.

Må jeg så yderligere tilføje, at jeg er klar over, at den højtærede boligminister nærer megen frygt for det, der kaldes spekulation — konjunkturstigning er vel ikke det rette udtryk, men altså den fortjeneste,

der kan opnås i kraft af, at man i en periode er ude i en knaphedssituation. Det er naturligvis rigtigt, at man skal være opmærksom på det problem, men man må vel spørge: hvem er det, man tænker på? Jeg forstår på den højtærede minister, at ministeren først og fremmest tænker på selve de personer, som bliver ejere af disse ejendomme eller lokaler. Hvis det nu virkelig er sådan, at disse mennesker køber en sådan lejlighed eller et sådant lokale til selveje for at sælge det, så er det jo spekulation, så er det jo køb for ved videresalg at opnå fortjeneste. Så er det spekulation, men så er det jo også indkomstskattepligtig fortjeneste, og så er der i og for sig ikke så forfærdelig meget at opnå for den enkelte, der kunne tænke sig at lave det nummer. Derfor kan jeg ikke rigtig se, at det er så forfærdelig risikabelt. Vil man tænke sig, at en person køber ikke for at sælge, men på et eller andet tidspunkt så og så mange år senere kommer i den situation, at han skal sælge, så vil han som andre ejere af fast ejendom blive ramt af kapitalvindingsskatten, så der er altså fra samfundets side for så vidt taget visse forbehold.

Det sidste, om kapitalvindingsskatten, skal jeg ikke komme ind på her, for det er nemlig et spørgsmål, der trænger til debat, om det er rimeligt, at man her, hvor der altså er tale om at sælge sit eget hjem, fordi man af en eller anden grund skal forflyttes, eller hvad det nu kan være, skal betale kapitalvindingsskat. Den er der imidlertid i øjeblikket, men der er altså ikke, hvis den højtærede minister tænker på disse enkelte personer, ret megen grund til at tro, at der er nogen særlig spekulationsrisiko på dette område. Der er vel ingen, der drømmer om, at en parcelhusejer ikke skulle have lov til at sælge sit hus, og der er vel heller ingen, der i øjeblikket drømmer om at hindre en mand i at købe et parcelhus og så sælge det videre med en vis fortjeneste. Han skal naturligvis betale sin indkomstskat, og den vil